

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Rose Carlyle
THE GIRL IN THE MIRROR

Copyright © Rose Carlyle 2020

All rights reserved

Translation Copyright © 2021 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04047-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

R O U Z K A R L A J L

**DEVOJKA
U
OGLEDALU**

Prevela Jovana Palavestra

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2021.

U spomenu na brata, Dejvida Karlaĵla

PROLOG

Prvih dvanaest dana života bile smo jedna osoba. Očev mozak i majčina lepota uskovitlali su se i satkali jedan blagosloveni embrion, jedinog naslednika bogatstva Karmajklovih.

Trinaestog dana smo se razdvojile. Umalo prekasno. Da je samo još jedan dan protekao u takvom stanju, ne bismo uspele potpuno da se razdvojimo. Samer i ja bile bismo sijamske bliznakinje, možda bismo delile ključne unutrašnje organe i suočile se sa izborom da do kraja života ostanemo prikovane jedna za drugu ili da nas hirurški rastave, pa da rizikujemo da ostanemo osakaćene.

U našem slučaju raskid nije bio savršen. Možda i izgledamo identično, više nego što je to slučaj kod drugih blizanaca, ali mi smo bliznakinje u ogledalu, jedna drugoj odraz. Sitne asimetrije na licu moje sestre – puniji desni obraz, viša desna jagodična kost – sve je to i na mom licu, ali sa leve strane. Ostali ne vide razliku, ali kad se pogledam u ogledalu, ja ne vidim sebe. Vidim Samer.

Kada nam je bilo šest godina, tata je uzeo jednogodišnje odsustvo iz firme *Karmajkl braders*, pa je tako naša porodica plovila duž istočne obale Australije do jugoistočne Azije. Vejkfild, grad u kome smo živeli, poslednje je mesto gde sme da se pliva pre nego što kročite na teritoriju

krokodila, te smo Samer i ja, i naš mlađi brat Ben, dosta vremena na tom krstarenju provele igrajući se na brodu.

Volela sam sve u vezi sa *Vitsavejom*. Bio je to slup* napravljen baš za našu porodicu, ugladeni aluminijumski trup bio je ispunjen najboljim drvetom – palube od tikovine, kabineti od hrasta – ali najviše sam volela genijalno duplo ogledalo u kupatilu. Onaj ko je pravio brod postavio je dva ogledala u čošku pod pravim uglom, toliko precizno da sam jedva videla liniju u kojoj se spajaju. Kada bih pogledala pravo u jedno od ta dva ogledala, videla bih Samer, kao po običaju. Ali kada bih se zagledala između njih, pored te linije, ka čošku, videla bih sliku koja nije u odrazu. Videla bih pravu sebe.

„Kada porastem, imaću u svojoj kući jedno ovakvo ogledalo“, rekla sam Samer, posmatrajući ozbiljnu plavu devojčicu u ogledalu kako pomera usne u skladu sa mojim glasom.

Samer je stavila ručicu na moje grudi. „Ali, Ajris, mislila sam da voliš da se pretvaraš da si ona desna, ona druga“, rekla je.

„Ogledala ne menjaju ono što je unutra.“ Odgurnula sam joj ruku. „Sem toga, srce mi i jeste na desnoj strani.“

Bili smo najekstremniji slučaj odraza koji su lekari ikad videli. Nisu tu u pitanju bile razlike u liku, koje su jedva i primetne bez šestara. Ske-nirali su mi stomak kada sam bila beba i videli da su mi jetra, pankreas, slezina – svi organi na pogrešnoj strani tela. Lekari su na osnovu toga znali da smo se razdvojile prekasno. Kada sam mirovala i posmatrala svoje gole grudi, desna strana mi se ritmično spuštala i dizala, dokaz da mi je srce na pogrešnom mestu.

Kod Samer, međutim, sve je bilo kako treba da bude.

Samer je bila savršena.

---

* Slup je jedrilica sa dva jedra, glavnim i prednjim, prikladnim za jedrenje pomoću vetra. (Prim. prev.)

PRVI DEO

AJRIS

PRVO POGLAVLJE

OGLEDALO

Budim se u krevetu svoje bliznakinje. Lice mi je zgnječeno između velikih jastuka prekrivenih belim pamukom. Zbog toga se ponovo osećam kao klinka koja se menja sa Samer, ali ipak, sve je drugačije. Sada smo odrasle, a ovo je i Adamov krevet.

Prevrćem se i posmatram bračnu sobu. Sve je preveliko i raskošno; boje su kremaste i prozirne, ali tepih je boje zrele breskve. Osećam nešto pogrešno u vezi sa tim što ležim ovde, iako su Samer i Adam hiljadama kilometara daleko. Više nisu ni u Australiji. Neko mora da je promenio posteljinu otkada su otišli, ali osećam Samerin miris. Miriše na nevinost: losion za sunčanje, jabuke, plažu.

Ova soba odiše njome, tako da osećam nemir kad se setim da ona nije birala ovaj nameštaj. Adam je bio vlasnik ove kuće kada se Samer udala za njega, nedugo nakon što je njegova prva žena, Helen, preminula. Soba izgleda otprilike isto kao što je izgledala i prošle godine na dan Samerinog venčanja. Baš liči na moju sestru da se uklopi u život koji je neka druga žena ostavila za sobom. Opuštena je toliko da joj je to maltene mana.

Ogroman bračni krevet ugnežđen je u kibic fenster sa grešnim pogledom na plažu grada Vejkfilda. Mučim se da se uspravim – krevet je previše mekan – pa se naslanjam na uzglavlje od mahagonija dok

mi lice kupa svetlost izlazećeg sunca. Tirkizna boja Koralnog mora meša se sa zlatnim krhotinama zrakova sunca koji se odbijaju od vode. Priželjkujem da sam u vodi i da plivam u tim bojama. Ima nečega što treba da sperem sa sebe.

Odavde, uzdignuta na ivici litice, u jednom pravcu vidim reku Vejkfild, severno od grada, koja preseca zemlju poput rane. Samer je oduvek volela tu reku, iako u njoj ne može da se pliva jer je leglo morskih krokodila. Voli da je posmatra sa bezbednog, na mostu koji je naš otac sagradio preko nje, što je bio njegov prvi građevinski poduhvat.

U drugom pravcu, besprekorna plaža pruža se na sever, divlja i otvorena za okeanske talase. Na pola puta duž plaže, jedna vila, imitacija viktorijskog stila sa trunčicom vizantijskog, poput džina uzdiže se nad ostalim kućama na plaži. To je kuća u kojoj smo odrasli; to jest tu smo živeli dok tata nije umro.

Moja majka Anabet mora da još spava u gostinskoj sobi, tako da mi je ovo prilika da prečešljam Samerin plen. Da sam ja ta koja čuva kuću, ne bih se nabila u gostinsku sobu, ali Anabet uživa u tome da je nenametljiva. Pokušala je da me spreči da spavam ovde kada sam se sinoć kasno pojavila, ali nisam mogla da odolim.

Vučem se iz nagomilane posteljine i trljam gola stopala o debeli tepih. U Vejkfildu je u martu leto i dalje u punoj snazi, i dok koračam po sobi, topao vazduh ljubi mi nago telo. U ovo doba juče, bila sam na planinama na Novom Zelandu, gde je zima već ledila jutarnji vazduh.

Na jednom zidu američkog plakara poređane su Samerine haljine – prava dúga od svile i čipke. Iznenadena sam što su joj fioke i dalje pune donjeg veša, iako ona i Adam planiraju da provedu u inostranstvu godinu dana. Donji veš je tipičan za Samer, prepun ruža, smernog stila, i više odgovara devojčici pred pubertetom nego dvadesettrogodišnjoj udatoj ženi. Ima ga gomilu; sigurno neće primetiti ako joj pola nestane – ali ne bih se ja ni u snu usudila da joj ga ukradem. Pretpostavljam da nije mogla sva odeća da joj stane na brod.

Brod. *Vitsaveja*. U njoj leži ključ. Zbog nje imam osećaj kao da smo Samer i ja zamenile mesta. Zato što je Samer na *Vitsaveji*. A *Vitsaveja*

Devojka u ogledalu

nije moja, nikada nije bila moja, nikada neće biti moja, ali imam osećaj da bi trebalo da bude. Imam osećaj kao da Samer spava u mom krevetu, na mom brodu.

Samer nikada nije volela *Vitsaveju*, ali sada joj je ona dom. Ona i Adam su je kupili, pošteno je otkupili od tatinog imanja, i sada je Samer i Adam poseduju kao što poseduju i ovu kuću u kojoj stojim.

Šta ja posedujem? Račun u banci koji je sve tanji, venčani prsten koji više ne želim, gomilu nameštaja koju sam ostavila na Novom Zelandu. Klavir koji verovatno više nikada neću svirati. U svakom slučaju je bio jeftin. Samer i Adam imaju bolji.

Uzimam komplet brusa i gaćica koji je toliko nevin da je maltene porničarski. Žuti gingam* smrdi na internat, štapove za hokej i tuširanje hladnom vodom. Brus ima duple D korpe, a ja nosim D, ali čini mi se da će mi biti taman. Oblačim gaćice. Želim da vidim kako Samer izgleda u njima.

Dok kopčam brus, telefon zvoni u drugom delu kuće. To će probuditi Anabet. Pretpostavljam da ću morati da se suočim sa njom i njenim pitanjima o tome zbog čega sam ovde. Sinoć sam se pretvarala da sam preumorna.

Jedva stižem da razmislim pre nego što Anabet kreće u napad.

„Evo je“, kaže u slušalicu dok sitnim koracima hoda po sobi u starinskoj spavaćici, razbarušene plave kose sa sedim pramenovima. Majka je u godinama kada su joj potrebni šminka i proizvodi za kosu da bi postigla lepotu sa kojom se nekada budila; trenutno i ne izgleda najbolje. „Ne, ne, već je budna. Sviđa mi se taj brus od gingama, Ajris. I Samer ima isti.“ Pospane plave oči posmatraju me kratkovidno. Mlati mi slušalicom ispred nosa kao da je neću videti osim ako mi je pravo pred nosom.

Grabim telefon i teram Anabet iz sobe. „Zatvori vrata za sobom“, dovikujem.

---

* Vrsta tkanine. (Prim. lekt.)

Ko li me to zove? Ko uopšte zna da sam se vratila u Australiju, a kamoli da sam u sestrinoj kući?

„Da?“ Glas mi je plašljiv kao da sam zatečena tamo gde ne bih smela da budem.

„Ajris! Hvala bogu da si tu.“ Samer. Glas joj presecaju jecaji. „Moraš da mi pomogneš. U nevolji smo. Ti si jedina koja može da nam pomogne.“

Ne uspevam najbolje da se usredsredim jer se pitam da li me je Anabetin komentar o brusu odao. Samer ume da bude neobično teritorijalno nastrojena po pitanju odeće. Priča nešto o Adamu, o tome kako sam joj potrebna, kako sam Adamu potrebna. Adam hoće da mi ona kaže kako je to njegova ideja i da se moli da ću pristati.

Zurim u stalak sa Adamovim belim poslovnim košuljama. Svaka je zadržala Adamov oblik, kao da ih nosi red nevidljivih Adama, tu u garderoberu sa mnom. Košulje su jako široke u grudnom delu i izuzetno dugačke u rukavima. Prinosim jednu licu. Miliše na karanfilić. Vidim Adama u besprekornoj beloj košulji i kako mu sija tamna koža.

„Jadničak mali, piša mu je otekla i crvena i nešto curi iz nje. Užasno je. Kožica mu je tako rastegnuta. Ne prestaje da plače.“

Šta to priča? Zapanjena sam. Jesmo bliznakinje, ali nemamo *takov* odnos. Nikada pre nisam čula Samer kako opisuje nečiji penis, a kamoli muževljev. Šta se dešava s njom?

„Najgore je kad dobije erekciju. Strašno je bolno. I bebe dobijaju erekciju, znaš. Nije to ništa seksualno.“

Bebe.

„Čekaj“, kažem. „Pričaš o Tarkvinu?“

„O kome drugom bih pričala?“

Tišina.

Tarkvin. To je još nešto što je Samer uzela kad je Helen umrla, zajedno sa Heleninom kućom i mužem. Bebu.

Samer je sada Tarkvinova majka. Adam i Samer su se složili da Tarkvin zaslužuje normalnu porodicu, tako da Tarkvin zove Samer „mama“. To jest, zvaće je ako mali ikada nauči da priča.

Devojka u ogledalu

„Samer, znam da mali dečaci imaju erekciju“, govorim. „Znaš, imamo mlađeg brata. Vidala sam to.“ Samer uvek pretpostavlja da ništa ne znam o deci, pa mi tako objašnjava da ih treba kupati svaki dan i da redovno idu na spavanje, ili nešto jednako fascinantno, kao da sam idiot. Tarkvinova piša je poslednje o čemu želim da razmišljam, pogotovo ako nešto curi iz nje.

„Veruj mi, nikada nisi videla nešto ovakvo“, kaže Samer. „Postaje opasno. Infekcija bi mogla da se proširi. Lekari su rekli da bi mogao da izgubi penis. Da bi mogao da *umre*.“ Ta reč propraćena je jecajem. „Mora na operaciju. Hitno obrezivanje. Ne mogu da ga vrate kući avionom. Operisaće ga danas ovde na Puketu. U međunarodnoj bolnici smo.“

Glas joj je brz i treperav. Balansira na konopcu između histeričnog dranja i poplave suza. Većinu vremena Samer je samouverena, elegantna bliznakinja, a ja nervozna i nezgrapna, ali kad je najvažnije, ja sam ta koja je pribrana.

Ulazim u svoju ulogu. Vraćam Adamovu košulju na stalak i ravnim je lepo. Niko ne bi rekao da ju je neko pipao. „Dobro je što je u međunarodnoj bolnici“, kažem.

„Da“, odvrća ona. „Mnogo su ljubazni prema nama.“

„Dobro je, a i dobro je što si me nazvala“, odgovaram. Ponavljam to „dobro“ kao nekakvu mantru i smirujem je. „Naravno da ću ti pomoći. Znači, još nisi rekla Anabet?“

„Nisam mogla...“, glas joj ponovo drhti.

„Mogu ja da joj kažem. Danas može da leti do Puketa. Ne smeta mi da preuzmem čuvanje kuće na nekoliko dana.“

Ćutanje.

„Dokle god je to potrebno Adamu i tebi“, dodajem velikodušno.

„Ne, ne, Ajris, ti nam trebaš, a ne mama.“

U glavi mi zuji. Potrebna sam Samer. Potrebna sam *Adamu*. Ali zašto? Nisam dobra sa bebama. Tarkvin već ima oba roditelja. Jedine roditelje koje zna, u svakom slučaju. Šta ću im ja? Zamišljam sebe u Tajlandu kako šetuckam po Kraljevskoj luci Puketa pored flotile superjahti

i pijem koktele. Jake koktele, a ne bezalkoholne koje nam je tata kupovao kad smo bile klinke. Sigurna sam da ne žele svi oni milioneri sa jahtama tajlandske devojkice. Neki od njih mora da više vole plavuše.

Ali o čemu ja uopšte razmišljam? Tarkvin je bolestan. Zvuči kao da mu penis truli i da će mu otpasti. Neće biti vremena za piće i flertovanje. Nema šanse.

„U teškom smo škripcu, Ajris, i ne smemo tek tako nekom da ka-
žemo za ovo. Samo onima kojima stoprocentno verujemo.“ Samer
zastaje.

„Pa, dobro, meni očigledno smeš da kažeš“, kažem joj.

„Naravno“, Samer će na to. „Samo ti kažem da je ovo tajna. Stvar
je u tome što nam je dozvola za ulazak *Vitsaveje* istekla. Već smo je
odjavili iz Tajlanda. Spremali smo se da idemo, ali plaže su ovde pro-
sto prelepe. Pomislili smo da bismo mogli da provedemo još nekoliko
nedelja usidreni na nekom skrivenom mestu i da niko neće saznati.
Nije nam ni na kraj pameti bilo da bi Tarkvin mogao da se razboli.
Trenutak je užasan. Ako carina sazna da je *Vitsaveja* još u Tajlandu,
zapleniće je. Narod je ovde divan, ali previše je korupcije.“

Kad nju čovek sluša, zvuči kao da je korupcija neka bolest, poput
malarije, a jadni Tajlandani pate, iako ništa nisu krivi. Ali previše sam
zainteresovana da čujem šta je u pitanju da bih se prepirala s njom.

„Šta onda želiš od mene?“

„Joj, seko, ne znam kako da ti tražim tako veliku uslugu. Adam
je dobar moreplovac, ali nikada nije plovio tako daleko da se ne vidi
kopno. Znaš kako je teško na otvorenom moru. Do Sejšela je dug put,
ima barem dve nedelje, a kraj sezone je blizu. Tajfuni kreću u aprilu,
ali u svakom slučaju ne možemo da čekamo do aprila. Moramo odmah
da izvučemo *Vitsaveju* sa obale Tajlanda. A ti si uvek bila sjajna mo-
replovkinja, Ajris. Platićemo ti avionske karte, naravno, a Adam kaže
da možeš da stojiš na položaju i tragaš za potencijalnom opasnošću
kad tebi odgovara.“

Dok Samer priča, vraćam se u njenu sobu i prilazim kibic fensteru.
Voda u daljini svetluca i kovtla se oko stena izbledele na suncu. Ne

smem da dopustim sebi da poverujem njenim rečima. Previše su dobre da bi bile istinite. Istopila sam se kroz staklo i letim preko okeana, poprimajući veselu akvamarin boju.

Adam kreće da priča u pozadini. Da li sve vreme sluša? „Reci joj da ću ja stražariti noću“, kaže dubokim glasom sa notom Sejšela. Nastavlja tiše. Držim telefon bliže uvetu i zatvaram oči, naprežući se da ga čujem.

„Verovao ili ne, Ajris *voli* da plovi noću“, kaže Samer. Dok razgovara sa Adamom, glas joj postaje razigran, opušten, tečan. Nije ni čudo što jedva mogu da istrpim da budem u istoj prostoriji sa sestrom i njenim mužem.

Ali čini mi se da neću morati puno vremena da provodim sa njih dvoje. Izgleda da je plan da Samer ostane na Puketu sa Tarkvinom i njegovim upaljenim genitalijama, dok ja za sobom ostavljam propali posao, propali brak i propali život da bih plovila preko Indijskog okeana na brodu koji obožavam od detinjstva. A ko će poći sa mnom? Moj zet, bogati, zgodni i harizmatični Adam Romejn.

Zamišljam kako plovim do Sejšela, zemlje iz snova s palmama s kokosom i spokojnim plažama, ali nisam obična turistkinja jer mi je muž lokalac, pa se tako na neki način vraćam kući.

Dobro, u mom slučaju nije mi on muž. Nego zet. Ipak...

„Naravno da želim da vam pomognem“, kažem, „ali zaredalo mi se mnogo razgovora za posao.“ To nije istina; nisam ni krenula da tražim posao. Pokušavam da smislim šta da kažem potencijalnim poslodavcima zašto sam dala otkaz na prošlom poslu. „A i nakupilo mi se dosta računa.“

Samerin glas je tiši kada mi se ponovo obrati. „Pokrićemo ti sve troškove“, kaže. „Avionske karte, dugove koje moraš da isplatiš, šta god da ti treba. Izvini, Ajris. Znam da ti je teško otkad te je Noa ostavio. Znam da nije pošteno što te pitam. Da nisam očajna... Da *nismo* očajni...“

Ne dešava se često da je Samer nešto potrebno. Čitavog života je zadovoljna onim što ima, srećna sa onim što je dobila. Kao što bi i svako bio da ima ono što ona ima. Ali ne mogu da podnesem da još

odlažem. Zvuči zaista nesrećno – a za koji trenutak možda joj bude pao na pamet neko drugi koga bi mogla da pita.

„U redu“, kažem. „Učiniću to za tebe, seko.“

Samer skiči od sreće preko telefona.

Sve je isplanirano za nekoliko minuta. Adam je preko telefona našao direktan let. Ovog jutra letim iz Vejkfilda. Imam sat vremena da se spakujem i da kažem našoj majci da putujem, pre nego što krenem do aerodroma. Večeras ću biti na Puketu. Biću na *Vitsaveji*.

Adam me zove. „Koji ti je datum rođenja? A, glup sam, naravno da znam. Koje ti je srednje ime? Isto kao kod Samer?“

„Nemam srednje ime.“

„Stvarno, samo Ajris? Okej, to je lako. Kratko i slatko. Čekaj sekund, duš... Ajris... sajt treba da potvrdi rezervaciju.“

Je l' to on mene zamalo nazvao dušo? Ta pomisao ostavlja dubok utisak na mene. Osećam to u telu. Crvenim od sramote; stvarno bi trebalo da skinem Samerin donji veš.

Ali Adam me sada pozdravlja. Samer se u pozadini raspituje za vakcine koje je Tarkvin primio, ali Adam ne zna odgovor na njena pitanja. Uvek je tako rasejan, čudim se kako uopšte uspeva da vodi turističku agenciju. Samer mora da vodi računa o svemu što se tiče administracije u njihovom životu. Vraća joj telefon, nakon čega me Samer moli da joj mejlom pošaljem Tarkvinov karton sa vakcinacijama. Zatim prekida vezu.

Lako pronalazim karton. Samer je sve poređala u ormaru. Zapanjena sam kako je sve organizovala do tančina. Čitav život joj je zapisan tu; postoji čak i fascikla na kojoj piše „Adamovi omiljeni obroci“. Izvlačim je sa police i ispada uputstvo za seks. *Kama sutra za milenijalce*. Deluje prilično pohabano.

Mogla bih čitav dan da rovarim, ali moram da se pokrenem. Treba da se obučem, pojedem nešto i ispričam Anabet koji nam je plan. Majka jedva da se oporavila od mog iznenadnog dolaska, a sada ponovo

Devojka u ogledalu

nestajem. Poludeće i zbog Tarkvina. Ponaša se prema malom kao da joj je pravi unuk.

Prvo trčim do kupatila da još jednom vidim Samer u njenom nevinom donjem vešu. I tada vidim. Vidim jedino što je Samer promenila u vezi sa kućom.

Dve strane ogledala mora da su bile đavolski skupe i sigurno je bilo prilično zahtevno podići ih ovde. Deluju veće od vrata. Vrlo brižljivo su postavljene. Ugao je isti, šav gotovo nevidljiv. Čak i bolji od onog na brodu.

Ne bi mi smetalo, ne bi me grizlo iznutra, da je Samer zaista želela duplo ogledalo. Bliznakinje smo; ne mogu da je krivim što želi isto što i ja. Ali Samer nikada nije bilo briga koga vidi u ogledalu. Nikada nije bila zainteresovana za fazon sa „bliznakinjama u ogledalu“. Vidim da je stavila ogledalo jer dobro izgleda. Prelepo se uklapa u prostor, a sa otvorenim vratima sobe, u njemu se vidi odraz prozora i okeana iza njega.

Samer prva dobije čak i ono što je ne zanima.

Dijagonalno gledam u duplo ogledalo. Devojka u ogledalu uzvraća mi pogled. Levi obraz joj je puniji, leva jagodica je viša.

Devojka u ogledalu sam ja.

DRUGO POGLAVLJE

TESTAMENT

Postojao je trenutak kada je Samer bila jedinica. Anabet ima bo-
emsku crtu, pa je tako odbila da ode na snimanje ultrazvukom za
vreme trudnoće, iako je tata očajnički želeo da sazna bebin pol. A ni
stomak joj nije bio naročito veliki. Nisu imali pojma da su u pitanju
dve bebe.

I tako je rodila ćerku. Mama je držala ružičastu plavokosu bebu u
naručju i dala joj ime koje je čuvala čitavog života. Samer Rouz*.

Onda su shvatili da i ja stižem. Tata je sigurno ponovo osetio na-
let nade – nova šansa za sina. Anabet se samo nadala da nećemo biti
identične bliznakinje.

Oboje su se razočarali. Moj otac, poznat po logici, predložio je da
nas nazovu Samer i Rouz, ali Anabet nije mogla da uzme ime kojim
je već bila blagosloвила svoju sestru.

Nešto kasnije tog dana, neko je doneo mojoj majci gomilu irisa, i
nešto u vezi sa tim šiljatim cvećem bez mirisa mora da im se dopalo,
pošto su me roditelji tako nazvali. Anabet je uvek pričala o tome kao
o nečemu posebnom, ali nisam mogla da prenebregnem pomisao da

---

* Letnja ruža. (Prim. prev.)